

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3254/2024
17.09.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Јасмине Симовић и Данице Косовац, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Марија Јоксовић и Јелена Марић адвокати из ..., против туженог Дома здравља „Кула“, чији је пуномоћник Бранибор Јовичић адвокат из ..., одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 482/24 од 26.06.2024. године, у седници одржаној дана 17.09.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 482/24 од 26.06.2024. године тако што **СЕ ОДБИЈА** као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П1 147/2022 од 16.01.2024. године, исправљена решењем тог суда П1 147/2022 од 18.04.2024. године, а захтев туженог за накнаду трошкова првостепеног поступка у износу од 11.550,00 динара са затезном каматом од извршности пресуде до исплате и трошкова жалбеног поступка у износу од 34.534,00 динара **СЕ ОДБИЈА**.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да на име трошкова поступка по ревизији исплати тужиоцу износ од 54.055,00 динара у року од 15 дана од достављања преписа пресуде.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 482/24 од 26.06.2024. године, ставом првим изреке, усвојена је жалба туженог и преиначена пресуда Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П1 147/2022 од 16.01.2024. године, која је исправљена решењем од 18.04.2024. године, тако што је одбијен тужбени захтев којим је тражено да се тужена обавезе да по основу накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада исплати тужиоцу износ од 60.773,90 динара са затезном каматом обрачунатом на износ од 46.560,00 динара почев од 02.09.2023. године до исплате, као и да му накнади трошкове поступка у износу од 142.806,00 динара са затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да накнади туженом трошкове првостепеног поступка у износу од 11.550,00 динара са затезном каматом од

извршности пресуде до исплате и трошкове жалбеног поступка у износу од 4.524,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 403. став 2. тачка 2. и члана 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да је тужиочева ревизија основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени је у спорном периоду исплаћивао тужиоцу трошкове за долазак и одлазак са рада у висини цене превозне карте на релацији ... (место становања) - Кула (место рада) и трошкове локалног превоза. Јавни превоз на територији Општине Кула обавља предузеће „Путоказ“ из Црвенке. Тужилац је на посао долазио својим возилом. Висина тужиочевог новчаног потраживања у спорном периоду, за трошкове локалног превоза у месту његовог становања, утврђена је вештачењем - на основу података о евидентираном броју дана присуства тужиоца на послу током месеца и података о цени појединачне превозне карте, а највише до цене месечне претплатне карте превозника.

На основу тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду, Посебног колективног уговора за здравствене установе чији је оснивач Република Србија, Аутономна покрајина и јединица локалне самоуправе („Службени гласник Републике Србије“ број 96/19) са анексом („Службени гласник Републике Србије“ број 58/20) и Колективног уговора туженог од 02.06.2015. године, усвојио тужбени захтев. По становишту тог суда, тужени није имао организован превоз за своје запослене и није доказао да је исплатом трошкова локалног превоза платио тужиоцу трошкове превоза у месту његовог становања.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев. По становишту тог суда, тужилац није имао реалну и стварну потребу за коришћење превоза у месту рада, имајући у виду удаљеност аутобуске станице у Кули и седишта послодавца (240м), тако да су му исплатом трошкова локалног превоза плаћени трошкови превоза у месту његовог становања.

По оцени Врховног суда, основани су наводи ревидента да је другостепени суд у овом спору погрешно применио материјално право.

Одредбом члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду прописано је да запослени има право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада, у складу са општим актом и уговором о раду, у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, ако послодавац није обезбедио сопствени превоз. Из наведене законске одредбе произлази да се ближи критеријуми за остваривање права запосленог на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада прописују општим актом и уговором о раду. Према члану 8. став 1. тог закона, колективни уговор, правилник о раду (општи акт) и уговор о раду не могу да садрже одредбе којима се запосленом дају мања права и утврђују неповољнији услови рада од права и услова који су утврђени законом.

Према члану 102. став 1. Посебног колективног уговора за здравствене установе чији је оснивач Република Србија, Аутономна покрајина и јединица локалне самоуправе, запослени има право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада у складу са општим актом и уговором о раду, у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, уколико послодавац није обезбедио сопствени превоз.

Одредбом члана 117. Колективног уговора туженог од 02.06.2015. године прописано је да запослени има право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, у складу са тим уговором (став први) и да послодавац има право да запосленом, уместо те накнаде, обезбеди превоз у колико је то за њега повољније (став други).

Следствено изложеном, по оцени ревизијског суда, погрешан је закључак другостепеног суда да тужилац нема право на накнаду трошкова превоза „у локалу“ - у месту његовог пребивалишта.

Право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада, према Закону о раду и колективном уговору, као и општем акту послодавца припада свим запосленима без обзира да ли они користе јавни или сопствени превоз, односно на посао долазе пешице, а исплата тих трошкова није условљена растојањем од места пребивалишта до места рада. Трошкови се одређују према броју ефективних радних дана и цене појединачне превозне карте, а највише до цене месечне претплатне карте превозника. Опредељење законодавца да се висина накнаде трошкова превоза призна запосленом у висини цене превозне карте у јавном саобраћају не значи да је коришћењем средстава јавног превоза законом прописани услов за остварење права запосленог на трошкове превоза, који долазак и одлазак са рада остварују на други начин.

Како тужена није обезбедила тужиоцу сопствен превоз, у смислу Закона о раду, није могла да му ускрати законско право на накнаду трошкова превоза у месту његовог становања. Тврдњу да је исплатом трошкова локалног превоза тужиоцу плаћен трошак у месту његовог пребивалишта тужени није доказао, јер из писане изјаве обрачунског радника од 13.04.2022. године то не произилази, а оцена садржине те исправе од стране другостепеног суда није прихватљива јер је образложена растојањем аутобуске станице у Кули и места тужиочевог рада, које није одлучујуће за његово право на накнаду потраживаних трошкова.

Из тих разлога, на основу члана 416. став 1. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке - преиначене обе нижестепене пресуде и обавезана тужена на исплату утуженог новчаног потраживања, у висини утврђеној налазом вештака на који странке нису имале примедбе.

Тужилац је успео у поступку по ревизији и зато има право на трошкове тог поступка - за састав ревизије у износу од 32.400,00 динара, судску таксу за ревизију у износу од 8.662,00 динара и одлуку о ревизији у износу од 12.993,00 динара. Због тога је, на основу члана 153. став 1. и члана 154. ЗПП, применом важеће Адвокатске и Таксене тарифе одлучено као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић